

15 APRIL 1928

No. 8

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en
gij zult Mijn discipelen zijn. De Zaligmaker.

IS ER EEN GOD? *)

„Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is en een belooner is dergenen die Hem zoeken”. Aldus sprak Paulus, de Apostel, tot de Hebreërs.

De golf van onverschilligheid, ongeloof en atheïsme, die de klassen der meer ontwikkelde bezoekt met haar verderfelijke invloeden op de niet-onderlegde, zoowel als op de onderlegde geesten in Amerika, heeft in godsdienstige kringen groote onrust verwekt.

Wij zijn niet meer verantwoord onszelf te sussen in de verzekerdheid van Gods bestaan onder den mantel der versleten bewering, dat het bestaan van God geen bewijs toelaat, noch zijn wij verantwoord de pogingen te bespotten van denkende navorschers, om zoodoende de steeds toenemende neiging tot het ongeloof te beteugelen.

Een wel-denkend schrijver heeft gezegd:

„Bewijzen voor het bestaan van God stemmen overeen met de motieven voor het geloof in God. Zij zijn eenvoudig de werkelijke beweegredenen tot het geloof, gestaafd en verklaard op een wetenschappelijke wijze. Als dergelijke bewijzen niet bestaan, dan bestaan dergelijke motieven ook niet; en een geloof zonder redenen, als zooiets mogelijk kan zijn, kan geen juist geloof zijn, doch is een willekeurige, zelfgemaakte, persoonlijke meening”. Als wij in den godsdienst vooruitgang zouden willen maken, zou zulks niet

*) Toespraak gehouden te Salt Lake City, den 26en Februari j.l. door Ouderling R. V. McCullough.

moeten geschieden door het geloof in God van ons af te schuiven, maar door een dieper en breeder begrip van Zijn karakter en handelingen te krijgen en door onze harten en levens met meer ernst en getrouwheid naar onze kennis te schikken.

Ten einde onze overtuiging van het bestaan van God te versterken en de verradelijke vijandelijke invallen van het moderne ongeloof in de gedachten van het jongere geslacht tegen te houden, wend ik mij tot het onderwerp: „Bestaat God?”

De bijbel biedt geen argumentatie aan om het bestaan van de Godheid te bewijzen, maar hij geeft ons een kijk op de wereld met God erin aan het werk, hetgeen godvruchtige menschen waardeeren en onwillekeurig als waarheid aannemen. Laat mij echter opmerken, dat zij die gezond zijn den medicijnmeester niet van noode hebben, maar den twijfelaars wordt deze verhandeling aan geboden.

Er bestaan twee methoden om een probleem te onderzoeken. De eerste methode is die door een orthodox-godsdienstig persoon aangewend, die zijn onderzoek begint met zekere goed bepaalde gevolgtrekkingen en daarna naar feiten zoekt om ze te staven. De tweede methode is die door den voorzichtigen, wetenschappelijken denker aangewend, die, als een klein kind, onbelemmerd door vooropgezette meeningen, zich begeeft waar de feiten hem leiden, zonder te letten op een geloof of meeningen, die vroeger gevormd zijn.

Den vrienden, die hedenavond door de lucht naar mij luisteren, en niets gemeen hebben met den geopenbaarden godsdienst, vraag ik in alle oprechtheid alles te vergeten, wat voor vooroordeel en partijdigheid zij ook bezitten, en dit probleem met een wetenschappelijk onbelemmerd verstand te onderzoeken.

Wij zullen eerstens het ontstaan met betrekking tot het begrip van den mensch beschouwen en daarna zijn boodschap met betrekking tot zijn diepere gevoelens en aandoeningen. De tijd zal slechts het neerplaatsen van eenige wegwijzers toelaten, die betrekking hebben op deze zeer belangrijke vraag.

Een van de oudste bewijzen, maar daarom toch een grondbewijs, van Gods wezenlijkheid, is het algemeen toestemmen van de menschheid tot Zijn bestaan. Het begrip omtrent God en Zijn verwante ideeën van den godsdienst, schijnt verward door de gedachten en handelingen van alle geslachten der menschen gegeven te zijn. Plutarchus somde het argument op deze wijze op:

„Als u de wereld doorzoekt, kunt gij steden vinden zonder muren, zonder letters, zonder koningen, zonder geld, doch niemand zag ooit een stad zonder een godheid, zonder een tempel, of zonder gebeden”.

Dit algemeen idee van Gods bestaan is zeer terecht door Aristoteles gegeven: „Wat voor sommige wijze mannen waar schijnt, is iets waarschijnlijk; wat voor de meeste of alle wijsgeeren waar

schijnt is zeer waarschijnlijk; dat waarin de meeste menschen, wijzen zoowel als onwijzen, toestemmen, gelijkt nog meer op de waarheid; doch datgene waar de menschen algemeen in toestemmen, draagt de hoogste waarschijnlijkheid en nadert zoo dicht tot de bewezen waarheid, dat het bespottelijke verwaandheid en laatlunkendheid, of ondraaglijke stijfhoofdigheid en onredelijkheid is om het af te breken”.

Het is aannemelijk; de heele wereld moet zeker gelijk hebben.

De kwestie over het „ontwerpen” is een der meest oude en toch de meest overtuigende van alle. Alwaar een ontwerp is, moet een ontwerper zijn. Met andere woorden, de bouwkunde van den hemel wijst op besturende intelligentie, juist zoo zeker als de beramingen van den mensch. Want wat wordt er met een ontwerp bedoeld? Overleg. Het toepassen van middelen tot een doel. „Zulk toepassen”, zegt een diepdenkend schrijver, „wijst op overleg met een gegeven doel, en overleg is het bewijs van intelligentie, en intelligentie is de eigenschap der geest en de intelligente geest die het kolossale heelal bouwde is God”.

Overal in de natuur is het bewijs van een intelligent ontwerper aanwezig. Als er regen valt op den bodem van een stuk land, dat voor de groententeelt is aangewend, verstoort de filtreering van het regenwater door den grond niet een deeltje van al de voedingsstof, die hij bevat en dat geschikt is voor de groententeelt, zooals potasch, ammonia enz. De meest afwisselende regen is niet in staat ook maar iets van de hoofdvereischten, wat voor zijn vruchtbaarheid noodig is, weg te nemen. (uitgezonderd door een machinaal onderwaterzetten). Het deeltje teelaarde behoudt niet alleen krachtig alle stof die voedingswaarde heeft voor de groententeelt, maar neemt ook onmiddellijk die op, die zich in regenwater bevinden. Bracht het bloot toeval zoo'n toestand teweeg, of bestaat er een intelligent toezicht over de organieke bewerkingen der natuur?

De bewijzen van een oppersten Ontwerper verzamelen zich nog meer als wij aan den mensch komen. Wat kan meer ongerijmd zijn, vraagt Montesquieu, dan te veronderstellen, dat een blinde noodlottige kracht menschenlijke wezens heeft voortgebracht. „De ingewikkelde en verfijnde werkingen van het lichaam op den geest en van den geest op het lichaam”, alzoo verklaart Robert Flint, „zijn zoo talrijk en belangwekkend, dat hun studie nu het werk van een speciale klas wetenschappelijke menschen is geworden. Een heel kleine ongesteldheid in de organisatie van de hersenen, zelfs zoo, dat microscopische lijkschouwing in gebreke kan blijven haar te ontdekken, is voldoende hallucinaties van de zinnen te veroorzaken, het verstand van den troon te schudden, den wil te verlammen en de gevoelens en aandoeningen te bederven. Hoe precies en bedreven moet de werking zijn tusschen het gezonde verstand en den gezonden geest! Wie beseft voldoende het geheim der wijs-

heid, dat in het welbekende feit ligt, dat de geest door alleen de leden van het lichaam te willen gebruiken, onmiddellijk en onbewust, zonder inspanning en zonder fout touwen, katrollen en hefboomen — gewrichten en spieren — in beweging zet, waarvan hij slechts flauw, indien in eenig opzicht, het bestaan vermoedt. De wetten onzer verschillende begeervermogens; aandoeningen en gevoelens en haar betrekkingen tot haar bijzondere einden of doeleinden, de aard van de verscheidene verstandelijke vermogens en haar dienstvaardigheid der verstandelijke beoefening en nog meer de algemeene samenstelling van den geest als een lichaam, dat bestaat uit een menigte machten onder het bestuur van de reden en het geweten, bieden ons uitgestrekte velden aan, die gevuld zijn met bewijzen van goddelijke wijsheid”.

Wie is deze groote scheppende leider onder wiens toezicht een denkende menschelijke machine een mogelijkheid is? Is het maar toeval, of is het gemakkelijker hem natuur te noemen? Voltaire, de groote Fransche denker, haalde, bij het bespreken van deze vraag, zijn horloge uit zijn zak en terwijl hij erop keek, merkte hij op, dat hij duidelijk een middel kon zien, dat aan een eind toegepast was, dat wees op overleg en dat overleg maakte het hem zeer duidelijk, dat er achter het overleg een intelligentie was; die intelligentie was het kenmerk van den geest, en de intelligente geest, die het horloge produceerde, was de horlogemaker; en die man kan net zoo goed het horloge, de horlogemaker noemen, als de natuur de maker van het heelal.

Professor Laurent van Gent, zegt in een zijner boeken: „Wat is eigenlijk de natuur — waarvandaan krijgt zij haar macht, dit overleg, deze intelligentie, die zoo duidelijk zichtbaar zijn in den loop onzer bestemming? Als de natuur stof is en niets anders dan stof — dit is ook geen antwoord. Wie zal er gelooven dat stof met wijsheid handelt — met intelligentie? Waar intelligent gehandeld wordt, moet een intelligent wezen zijn; daarom leidt de natuur ons naar God. Doen de wetten ons niet aan een wetgever denken en wie kan deze wetgever anders zijn dan God?”

Robert Flint drukt zijn meening door het volgende voorbeeld uit:

„Werp letters, zonder gedachte, door elkaar de eeuwigheid in en U zult ze nooit een gedachte kunnen laten uitspreken. Al de letters in het heldendicht „Ilias” hadden door de handen van het geheele menschelijke geslacht van den morgen tot den avond door elkaar geworpen en geslingerd kunnen worden, van het begin der wereld tot heden toe en de eerste regel van de „Ilias” zou nog niet gecomponeerd zijn, ware een genie als Homerus niet geïnspireerd geworden om den toorn van Achilles en den oorlog rondom Troje te bezingen. Maar wat is de „Ilias” in vergelijking met het lied der schepping en den roem der voorzienigheid. Werden deze glo-

rievolle werken door het alleen samenspringen van atomen gecomponeerd, die zelfs van te voren niet bereid waren dingen te vormen, zooals letters zijn om woorden te vormen en die zichzelf zonder de hulp van eenige hand in orde moesten schudden? Zooiets zou onzin zijn”.

Sommige onrijpe navorschers beweren, dat de wetenschap alles verklaart door het toepassen van de wet van oorzaak en gevolg en daarom zou het begrip omtrent God naar de prullemand verwezen moeten worden. Zulk redeneeren is onredelijk, want het bestaan van God is geheel buiten het gebied der natuurwetenschap. De natuurwetenschap behandelt bijkomende oorzaken en gevolgen en betwist op geenerlei wijze het bestaan van een Eerste Groote Oorzaak. Om dit duidelijk te maken:

Een electricische lamp vertoont een licht, welk licht voortgebracht wordt door het laten passeeren van electriciteit door een kleinen draad; deze laatste biedt weerstand tegen de electriciteit — een weerstand die de kracht van de electriciteit veroorzaakt om in warmte en licht omgezet te worden. De electriciteit wordt door de dynamo voortgebracht, waarvan de kracht door een stoommachine wordt overgebracht. De stoommachine neemt de beweging over door de kracht van den stoom, hetgeen wordt teweeggebracht door het uitzetten van water en door de kracht van warmte. De warmte is een verandering van de kracht, die uit de kracht, die in steenkool zit, wordt omgezet en deze kracht wordt door verbranding losgelaten. De steenkool verkrijgt haar chemische kracht van de zon, die haar aan de boomen overbrengt, waaruit de steenkool ontstond, of anders misschien uit de kracht, die innerlijk onafscheidelijk verbonden is aan haar atomen. De zon of atomen verkreeg haar kracht uit de universeele kracht. Dus ziet U dat het geheele proces een reeks veranderingen is, welke veranderingen of bijkomende oorzaken en gevolgen het gebied van de natuurwetenschap vormen. Volgt hier niet uit, dat de electro-technicus de wet van oorzaak en gevolg in de overleggingen van den mensch bestuurt?

De moreele wet, die zich aan het geweten openbaart, is zeker een getuige van God. Robert Flint verklaart in zijn boek getiteld: „geloof aan het bestaan van een God”, aan wiens schrijven ik ten zeerste verschuldigd ben: „Waarschijnlijk bestaat er geen levend praktisch geloof in God, dat niet bij het geweten begint. Het is geen redeneeren over een eerste oorzaak, niet eens het verwonderen over de wijsheid, die zich in het heelal vertoont, die de gedachte aan God gewoon en doeltreffend voor den geest maakt. Het is niet het een of ander denken, noch het een of ander gevoel, door het natuurlijke heelal of door het beschouwen van de wereld opgewekt, dat ons een blijvend en werkend begrip van Gods tegenwoordigheid schenkt en van Zijn verwantschap met ons. Het is alleen in en door een ontwakend en werkend geweten, dat wij onze

nauwe verwantschap met God beseffen. — Zijn belang in ons en ons belang in Hem. Zonder een moreele natuur van ons eigen, zouden wij het moreele karakter en het moreele bestuur dat door Hem wordt vertoond, niet herkennen. Wij mogen voor Zijn macht sidderen, of Zijn bekwaamheid bewonderen, maar Zijn rechtvaardigheid zou voor ons verborgen blijven, Zijn moreele wetten zouden van geen beteekenis voor ons zijn en haar bekrachtigen zou slechts een serie natuurlijke voordeelen of natuurlijke onheilen zijn. Maar een God zonder rechtvaardigheid is geen ware God; en de godsdienst waar geen moreel beginsel in zit, is geen ware godsdienst. Zoo dan is het slechts door den spiegel van het geweten, dat de rechtvaardigheid van God gezien kan worden en als die eigenschap, behalve vrees, de verwondering en verbazing, die door macht en intelligentie gewekt is, alleen kan te voorschijn roepen de liefde, het besef van geestelijke zwakheid en gebrek en den aanbiddenden eerbied, die in den waren godsdienst onmisbaar zijn — die godsdienst, die God behoort te ontvangen en de mensch behoort te geven — dan is de beteekenis van het moreele beginsel in de bewijsvoeringen van de in God geloovenden inderdaad uitgestrekt”.

Zonder verdere ontleding, besluit het bestaan van het geweten in elk menscheijk wezen klaar en helder het bestaan van een hooger moreelen regeerder, die ons overeenkomstig onze werken zal beloonen of straffen. Waarom anders het geweten — als vernietiging ons lot is? Als er geen God was, moest er geen vrees voor God bestaan, die zelfs door misdaad wordt gewekt. Want atheïsme zelf kan een misdadiger, die nog leeft, niet vrijwaren, voor zijn schuld gekweld en beangst te worden, uit vrees voor een vonnis en recht nog verschrikkelijker dan die van den mensch. De hartkennis van het bestaan der Godheid is, voor elk persoon die haar bezit, meest-overtuigend. Ik weet dat er een God is, omdat ik Hem ken. Ik ondervind in het gebed, in bemiddeling en in droefheid een overtuiging van Zijn wezenlijkheid, die juist zoo overtuigend voor mij is als de overtuiging, die komt door meer tastbare bewijzen. De tegenstander is vrij om te zeggen: „Gij beweert zoo'n gevoel te hebben. Ik ben bereid Uw oprechtheid te gelooven, maar gij kunt het slachtoffer van verbeelding zijn. Alles dat ik kan zeggen is, dat ik zelf zoo'n gevoel niet bezit”.

Het moge onvoldoende zijn te antwoorden, dat mijn overtuigingen bekrachtigd worden door duizenden denkende navorschers, die dergelijke overtuigingen hebben gevoeld, van wie velen gewillig zijn geweest hun overtuigingen met hun bloed te verzegelen. De hoogste inspanning van de rede, wetenschap en wijsbegeerte zijn onvoldoende gebleken om het al-overtuigend bewijs te leveren van Gods bestaan. Het hartroerende klaaglied van den vermaarden agnosticus, Robert G. Ingersoll, aan het graf van zijn broer ge-

uit, toont dit feit aan. In deze, nu beroemde, rede verklaart Ingersoll: „Het leven is een smalle vallei tusschen de koude en naakte pieken van twee eeuwigheden. Wij spannen ons tevergeefs in boven de pieken uit te kijken. Wij roepen luid en het eenige antwoord is de jammerklacht van ons weerkaatsend geroep. Aan de stemlooze lippen van de zwijgende dooden ontvalt geen woord”.

De droevige gevolgtrekkingen van Dean Mansel zijn belangwekkend om verder het onvoldoende aan te toonen in het menschelijk bespreken om het smachtend verlangen van het hart voor de onsterfelijkheid te bevredigen. Na een leven van studie schrijft Mansel: „Het begrip omtrent het Absolute en het Oneindige, van welke zijde wij het ook bezien, schijnt met tegenstrijdigheden vervuld te zijn. Er bestaat een tegenstrijdigheid in het veronderstellen dat zoiets bestaat hetzij alleen of in vereeniging met anderen; en er bestaat een tegenstrijdigheid in het veronderstellen, dat zoiets niet bestaat. Er bestaat een tegenstrijdigheid om het als één voor te stellen; en er bestaat een tegenstrijdigheid om het als velen voor te stellen. Er bestaat een tegenstrijdigheid om het als persoonlijk voor te stellen, en er bestaat een tegenstrijdigheid om het als onpersoonlijk voor te stellen. Zonder tegenstrijdigheid kan het niet als werkend afgebeeld worden; noch zonder gelijke tegenstrijdigheid als werkeloos afgebeeld worden. Het kan niet als de som van al wat bestaat voorgesteld worden; noch kan het als slechts een deel van die som voorgesteld worden”.

De natuurlijke godsdienst behoeft geopenbaarden godsdienst om het volledig te maken. Deze openbaring is vervat in den goddelijken menschelijken figuur: Jezus Christus, Die, zooals voorspeld en verwacht in het Oude Testament, in het Nieuwe Testament tegenwoordig was om te onderwijzen en te werken en Die in den modernen tijd als een verheerlijkte, onsterfelijke God met zijn Vader verschenen is aan den profet Joseph Smith.

De waarheid dat God bestaat en werkelijk een Vader is, met een volmaakte Vaderlijke liefde tegenover de kinderen der menschen, is mijn ernstige en nederige getuigenis.

DE EENVOUDIGHEID VAN HET EVANGELIE. *)

Niemand behoeft er in te dwalen.

De zaligmaking van de ziel bestaat in wezen in het bereiken van een gezegenden staat aan de andere zijde van het graf en sluit dus in zich een vrij blijven van de straffen, welke verdoeming met zich brengt. Bij zaligheid en verdoeming beide heeft men opeenvolgende toestanden of graden; elke ziel ontvangt dien, welken hij ver-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس.

dient tengevolge van zijn werken op aarde, hetzij deze goed of boos waren.

Onze persoonlijke staat in het hiernamaals, zoowel in het geestelijk als in de opstanding uit den lichamelijken dood, wordt door onze handelingen in ons aardsche leven bepaald, welke volledig bekend zullen wezen door hetgeen wij werkelijk zijn. In de beoordeeling der zielen zullen tegenstrijdigheden in getuigenis of bewijs onmogelijk zijn. Ieder feit, hetwelk op onzen staat van onschuld of schuld, van reinheid door rechtvaardigheid of van besmet zijn door zonde, van invloed is, zal bekend zijn.

Van elk dezer verzekeringen getuigen zoowel de Heilige Schriften van ouds als die van den tegenwoordigen tijd overvloedig en duidelijk. Dezelfde hooge en onwraakbare autoriteiten, welke niet minder bevatten dan de woorden van het Goddelijk gebod, verklaren dat alleen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus de zaligheid in het Koninkrijk Gods voor den mensch mogelijk is. Beschouw eens deze fundamenteele plechtigheid: den doop. De woorden van den Christus tot den beschroomden, doch waarheid-zoekenden rabbi van Jeruzalem zijn zoo vrij van dubbelzinnigheid als voor de spraak maar mogelijk is:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan”. (Joh. 3 : 5).

Deze plechtige verklaring werd aan Nicodemus gegeven in een tijd, dat er groote beroering en vele twisten waren in Judea en aangrenzende provincies over de handelingen van Johannes den Dooper; die stoutmoedig verkondigde, dat het noodzakelijk was onder zijn eigen handen den doop te ontvangen, dat hij daartoe de bijzondere volmacht bezat en dan ook den doop door onderdompeling bediende aan alle bekeerlingen, die zich daartoe aanmeldden. Johannes verklaarde verder dat de doop in het water, welken hij bediende, gevolgd zou worden door een hoogere verordening, welke door Een, die machtiger was dan hij, zou worden bediend. Deze duidde hij aan met den doop door vuur en den Heiligen Geest. De verzekering van onzen Heer aan den onwetenden „leeraar van Israël” zette het zegel eener hoogere autoriteit dan die van Johannes op de absolute noodzakelijkheid van den doop als een voorwaarde tot het verkrijgen der zaligheid door den mensch. De gekruisigde en opgestane Christus gaf bij zijn heengaan deze opdracht aan de Apostelen:

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes”, (Matth. 28 : 19) en verder zeide Hij: „Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet zal geloofd hebben zal verdoemd worden”. (Marcus 16 : 16). (Zie vervolg blz. 131).

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

LICHT EN WAARHEID.

„Dat wat van God is, is licht; en hij die het licht ontvangt en in God voortgaat, ontvangt meer licht en dat licht wordt meer en meer helder, tot den volkomen dag”. (Leer en Verbonden, afd. 50 : 24.)

„In den beginne schiep God den hemel en de aarde. De aarde nu was woest en ledig en duisternis was op den afgrond en de Geest Gods zweefde op de wateren. En God zeide: Daar zij licht! en daar werd licht”.

Welk een grootsch tafereel wordt hier voor de oogen van een Godskind onthuld, in slechts weinig woorden! Maar welk nog grooter les ligt daarachter voor de oogen van hem die zoekt.

In duisternis lag de aarde, woest en ledig, een „woeste” massa, waarvan de mensch zich geen voorbeeld kan vormen. Het moet een woestheid op zijn uiterst geweest zijn, zooals een menschenoog wellicht beter nooit aanschouwen kan. Maar Gods stem verbrak de stilte en het eerste middel dat Hij gebod om Hem bij te staan in het verwerken van die woeste massa, was „licht”. Zonder licht wilde onze Schepper zekerlijk niet werken, en het was met behulp van „licht” dat Hij dat werk voltooide en uit die „woestheid” een woonplaats naar voren bracht die geschikt was als een hof van Eden, vruchtbaar en schoon.

Weinigen onzer hebben misschien stil gestaan bij deze grootsche gebeurtenis hier vervat, maar mogelijk dezelfde les gevonden door het lezen van de woorden van den Heiland, in Johannes II, verzen 9 en 10..... „Indien iemand in den dag („het licht” in Eng. bijbel) wandelt, zoo stoot hij zich niet, overmits hij het licht dezer wereld (Christus) ziet. Maar indien iemand in den nacht (duisternis) wandelt, zoo stoot hij zich, overmits het licht in hem niet is”. (Woorden tusschen haakjes zijn van den schrijver). Hierbij voegende Zijn woorden uit Mattheus 6 : 22 „De kaars („het licht” in Eng. bijbel) des lichaams is het oog; indien dan Uw oog eenvoudig is, zoo zal Uw geheele lichaam verlicht wezen. Maar indien uw oog boos is, zoo zal geheel Uw lichaam duister zijn”.

Zooals een groot stoomschip — met machines die de opsommingen van jaren van menschen hersen-inspanningen voorstellen, bestuurd door mannen van kennis en ervaring op dat gebied — ge-

bonden is om stil te liggen wanneer het in den mist is, zelfs in de nabijheid van zijn haven, zoo kan het menschelijk wezen, oneindig fijner lichamelijk en geestelijk, slechts weinig of geen vordering maken wanneer het in duisternis is. Het moge voorwaarts gaan, doch is absoluut niet gewaar van waar het is, en welk gevaar nabij schuilt. Hoe vreeselijk is duisternis en hoe keert alles terug tot een groote woestheid, wanneer het licht verdwijnt, en duisternis, grove en ledige duisternis, het uitzicht afsluit!

De lessen van het Woord Gods dienaangaande zijn vele, doch bepalen wij ons even tot een die opgeteekend werd door Nephi, gegeven eerst aan zijn vader Lehi, en daarna aan zichzelf, verhaald in 1 Nephi 8, het Boek van Mormon. Lehi bevond zich in een visioen in een breed veld, waardoor een breede rivier stroomde. Een boom groeide ernaast en hier stond hij, ziende naar den oorsprong der rivier. Een ijzeren roede liep langs de rivier en leidde tot den boom, beladen met heerlijke vruchten; waardoor velen getrokken werden. „Het geschiedde dat zij voorwaarts kwamen en begonnen op het pad dat tot den boom leidde. En het geschiedde dat een dikke mist kwam opzetten, zoo dik, dat zij die op het pad begonnen waren, hunnen weg verloren, het spoor bijster werden en verloren gingen”.

Let wel op dat in den beginne zij allen de vruchten konden zien en aanschouwen en hun uitzicht klaar en helder was, maar op hun levenspad kwamen er misten opzetten, en verlieten zij de ijzeren roede, het Woord Gods. Deze misten komen voort uit vele oorzaken en bronnen, en zijn dikwijls het gevolg van 's menschen zonden. Wij hebben misten of dampen die vergeleken kunnen worden met den rook die opstijgt van de strijdvelden, waar gestreden wordt met wapenen, of ook wel de bedwelmende geuren van harts-tochten, die als met tooverachtige zekerheid velen verraderlijk in het donker en tot verderf lokken. Wij hebben een veelheid van woorden, die 's menschen verstand verduistert en de waarheid verborgen houdt, of wij vinden den mensch die in wantrouwen leeft en vol twijfel, waardoor zijn blik belemmerd wordt. Alle deze misten zijn in den loop huns levens opgestegen en hebben velen het Woord Gods doen verlaten. Vele levens getuigen met diepe en droeve stilte van de waarheid van deze gelijkenis, levens die eeuwen her bestonden, of ook wel nu nog bestaan, zich om ons heen begeven van dag tot dag.

Hadden zij slechts de vrucht van dezen boom in het oog kunnen houden, zoo hadden zij zich vastgeklemd aan dat Zaligmakend Woord, maar helaas zij verloren het licht!

Houden wij ons oog dus gericht op den Heiland, Die het „licht” der wereld is, dan zal ons lichaam vol licht zijn en geen misten kunnen ons gezicht verblinden. Waarheid is voor den geest wat het licht is voor het verstand en geeft ons de juiste verhouding van

het verleden, het heden en de toekomst te kennen, daar waarheid een kennis is „van dingen zooals zij zijn, en zooals zij waren, en zooals zij zullen worden”. (Leer en Verbonden afd. 93 : 24).

Valsch licht of gedeeltelijke waarheid is misleidend en bracht velen reeds in het verderf, die het gevaar niet zagen als gevaar, die dachten in iemand een vriend te hebben, terwijl hij een vijand was, en dus dingen niet kenden zooals zij zijn, waren of zouden zijn. Zij, die den „geest der waarheid” in zich dragen, door God te aanbidden in geest en in „waarheid” hebben een dure plicht op hun schouders rustende, om hun medemenschen, die het gevaar dikwijls niet zien, daarop te wijzen, en hun licht te doen schijnen waar anders duisternis heerschte. Het licht was den mensch gegeven, niet om onder een korenmaat te plaatsn, maar op een heuvel, en bovendien ligt er een diepere beteekenis in de woorden van den Heiland dan de oppervlakkige lezer wel denken zou. „Laat Uw licht alzoo schijnen voor de menschen, dat zij uw goede werken mogen zien en uwen Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken”. (Mattheus 5 : 16).

Deze woorden voeren den schrijver terug naar een gelegenheid waarop hij, in gezelschap van broeder B. van Dongen van Rotterdam, één van Holland's trouwe kustwachters — een vuurtoren — bezocht. Hier werd een gelegenheid verschaft om een betere kennis op te doen en veel te leeren.

De bouw van dit lichthuis was zeer leerzaam. Een sterk brandende olielamp was omsloten door drie zijden van glas, die dus een driehoek vormden. In het midden van elk van deze drie zijden bevond zich een sterke lens, en bij nadere beschouwing van één van die zijden van glas met lens, bleek het niet één stuk glas te zijn, maar vele. Elke zijde was n. l. samengesteld uit vele prisma's, zoo geplaatst dat zij elk een weinig verschillend stonden en stralen van licht van uit de lamp opvingen maar niet doorlieten naar buiten. Een ieder van deze prisma's weerkaatste de stralen van de lamp op één der lenzen die er tegenovergesteld was, en deze lens verzamelde alle stralen op die wijze en zond aldus één sterken bundel licht uit in den stillen en donkeren nacht. Even wilde schrijver één dier prisma's aanraken uit pure nieuwsgierigheid, maar dit werd hem verboden en tegelijkertijd verteld dat het een zeer omslachtig werk was om dat glaswerk schoon te houden.

Het was een prachtwerk om te overdenken en leerde mij beter de aangehaalde woorden van den Heiland verstaan. Zoo moeten wij ons licht laten schijnen dat Onze Vader er door verheerlijkt wordt en niet de mensch. Veronderstel dat al deze prisma's elk afzonderlijk hun stralen uitzonden in plaats van ze te vereenigen voor één doel: het wordt zeer duidelijk dat er weinig nut afgevoerd zou worden, en het licht, voorzoover het het doel betreft, zou verloren gaan. Een ieder onzer behoort zijn licht dus zoo te

later schijnen, dat niet hij, maar zijn Vader in den hemel er door verheerlijkt wordt, want Zijn heerlijkheid is om menschenzielen te trekken tot een eeuwigheid.

Ofschoon deze lichten soms levens redden zoo zijn zij ook soms doodend zooals een kort artikel uit de pers onlangs duidelijk maakte. Het meldde van een nieuw reclame-idee in Great Falls, Montana, een mijnstad. De Anaconda Copper Company te dier stede had het vernuft, n.l. om hun fabrieksschoorsteenen bij nacht helder te verlichten, waardoor een prachtig schilderij tegen den donkeren achtergrond afgeworpen werd voor den voorbijsnellenden reiziger in den trein. Het bleek een winstbron voor de maatschappij te zijn.

Doch toen groote zwermen trekvogels hun vlucht daarlangs namen naar het Zuiden, door Goddelijk instinct geleid, werden velen hunner verblind door het helle licht, en vlogen zich te pletter tegen de reuze schoorsteenen. De president liet toen de zoeklichten dooven voor het trekseizoen. Een zeker tijdschrift schreef hierover als volgt:

„Langs de zeekusten van Europa en Amerika hebben ongetelde aantallen trekvogels zich doodgevlogen tegen vuurtorens. Deze mogen echter niet gedooft worden om deze vogels te redden, noch schijnt men middelen te kunnen aanwenden om dit te voorkomen. Zoolang er schitterende lichten op de vlucht van trekvogels zijn, zullen sommigen er door verblind worden en zich doodden.

Vuurtorens moeten er zijn, maar wij kunnen wel buiten reclamelichten, onverschillig hoe groot de profijten er ook van zijn”.

Een schitterende gedachte! Hoevelen hebben zich niet gedood, gekwetst en geërgerd aan het helder licht van het Evangelie! Maar wij moeten het hebben. En ook weer hoevele heldere lichten werden niet geworpen op nuttelooze waarheden, fouten en zwakheden van anderen en hoe jammer dat velen zich er door verpletteren!

Denk er over na, en vraag uzelf af op welke waarheden gij Uw licht werpt, en of gij uzelf wel eens blind gestoord heeft op nuttelooze waarheden, in plaats van uw ziel te koesteren in het veilige evangelielicht.

Vervullen wij aldus de woorden van den Zoon Gods:

„Laat uw licht alzo schijnen voor de menschen, dat zij uw goede werken mogen zien en uwen Vader Die in de hemelen is, verheerlijken”. (Mattheus 5 : 16).

En hoeveel meer put gij hieruit?

G. DOEZIE.

Uit Zion.

Van de families: P. Romijn, F. Wiegel, D. van Klaveren, G. van Mondfrans, G. Doezie, H. Bell en J. v. d. Werff ontvingen wij een schrijven omtrent hun welvaart en tevredenheid, die zij in de Ringen van Zion genieten, en tevens het verzoek de broeders en zusters in Nederland te groeten.

HET WARE WOORD.

Den 6en April j. l. was het 98 jaar geleden, sedert de Kerk van Jezus Christus te Fayette in den staat New York werd opgericht. Gedurende al deze jaren zijn er, door Gods profeten, mannen naar alle deelen der wereld uitgezonden, om de wereld hiervan in kennis te stellen. Steeds is naar het Bijbelboek verwezen, waarin wordt aangetoond dat dit oprichten van Christus' Kerk noodzakelijk was en een vervulling is van profetie. Het tweede hoofdstuk van Daniel waarin de zoo belangwekkende droom van den Babylonischen koning Nebukadnezar staat opgeteekend, is wel een der meest duidelijke bewijsvoeringen, dat Gods Koninkrijk in het laatste der dagen zou opgericht worden. (Geeft in het bijzonder acht op Daniel 2 : 44).

Ten volle beseft de wereld de ernstigheid en de belangrijkheid van dit feit echter niet. Zeker, nederige en oprechte mannen en vrouwen hebben de boodschap aangenomen en geregeld worden er meerderen gevonden. Gode zij dank! Maar ook zijn er velen — de onverschilligen er buiten gelaten — die eerbare menschen der aarde zijn, die door de bedriegerij van anderen verblind worden. En dat valt te betreuren. Doch zij, die op God vertrouwen, en op God alleen, zullen zeer zeker het licht der waarheid kunnen opmerken. Een heel schoone geschiedenis in de Heilige Schrift laat ons het succes van de oprechten zien. Het is Lucas, die dit hoopgevend verhaal in het achtste hoofdstuk van de Handelingen der heilige Apostelen neerschreef. Het 26e tot en met het 39e vers zegt ons het volgende :

„En een Engel des Heeren sprak tot Filippus, zeggende: Sta op en ga henen tegen het Zuiden, op den weg die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza, welke woest is. En hij stond op en ging henen. En zie, een Moorman, een kamerling en een machtig heer van Candacé, de Koningin der Mooren, die over al haren schat was, welke was gekomen om aan te bidden te Jeruzalem; en hij keerde wederom, en zat op zijnen wagen, en las den Profeet Jesaja. En de Geest zeide tot Filippus: Ga toe en voeg u bij dezen wagen. En Filippus liep toe, en hoorde hem den Profeet Jesaja lezen, en zeide: Verstaat gij ook hetgeen gij leest? En hij zeide: Hoe zou ik toch kunnen, zoo mij niet iemand onderricht? En hij bad Filippus dat hij zou opkomen en bij hem zitten. En de plaats der Schrituur die hij las, was deze: Hij is gelijk een schaap ter slachting geleid: en gelijk een lam stemmelooos is voor dien die het scheert, alzóó doet hij zijnen mond niet open. In zijne vernedering is zijn oordeel weggenomen, en wie zal zijn geslacht verhalen? Want zijn leven wordt van de aarde weggenomen. En de kamerling antwoordde Filippus en zeide: Ik bid u, van wien zegt de Profeet dit, van zichzelf of van iemand anders? En Filippus deed zijnen mond open, en beginnende van die Schrift, verkondigde hem Jezus. En alzoo zij over den weg reisden, kwamen zij aan een zeker water, en de kamerling zeide: Ziedaar water: wat verhindert mij gedoopt te worden? En Filippus zeide: Indien gij van ganscher harte geloof, zoo is het geoorloofd. En hij antwoordende, zeide: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon Gods is. En hij gebood den

wagen stil te houden, en zij daalden beiden af in het water, zoo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem. En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer; want hij reisde zijnen weg met blijdschap”.

Laat ons nu even deze woorden beschouwen. Deze Filippus was zoo vurig en oprecht in het bekendmaken van zijn boodschap, het Evangelie van Jezus Christus, dat God hem door een Boodschapper aantoonde, waar hij waarheidzoekende zielen kon vinden. Filippus was nederig genoeg om direct op stap te gaan. Had hij getreuzeld en enkele uren gewacht, dan had hij zeker dezen kamerling misgelopen. Nu trof hij den Moorman aan en zooals in de aangehaalde verzen is te lezen, hoorde hij hem den Profeet Jesaja lezen. Niet onderricht door Gods dienstknechten begreep de Moorman niet wat hij las, hetgeen eeuwen tevoren door een Godsman was voorzeggd. En toch had die gebeurtenis kort geleden plaats gevonden. Zonder twijfel had de kamerling vernomen, dat Jezus op Golgotha was gekruisigd, hoe het Lam Gods den prijs betaald had en de wereld door Zijn bloed had gekocht. Maar de profetie van Jesaja werd in die dagen door de overgrootste meerderheid der menschen niet begrepen en dit was ook het geval met den kamerling. God de Vader, een kenner der harten, achtte het raadzaam om den Moorman, die oprecht was in zijn bedoelingen, een duidelijke verklaring te geven van hetgeen hij las. Dat de Heere geen moeite spaart, om Zijn kinderen zegeningen te schenken, kunnen wij opmaken uit het feit, dat Hij een Engel zond om Filippus te vertellen zich op weg te begeven, ten einde den Moorman te ontmoeten. Oprecht en eerlijk dat deze laatste was, verstond hij, na Filippus' verklaring, volkomen, dat die Nazarener, van wien hij zooveel had gehoord, ook zijn Verlosser was. De woorden van Filippus hadden doel getroffen, zooals blijkt uit den wensch van den Moorman: „Ziedaar water, wat verhindert mij gedoopt te worden”.

De praatjes der wereld, dat Jezus van Nazareth een bedrieger en slechte man was, werden door hem oogenblikkelijk als onwaarheid beschouwd en als gevolg daarvan het nederige verzoek om gedoopt te worden. Filippus, zeer voorzichtig in zijn doen en laten, drukte den kamerling nog eens ter dege op het hart, dat het noodzakelijk was te gelooven, alvorens de mensch gedoopt kan worden en met dankbaarheid antwoordde de kamerling vastberaden: „Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon Gods is”.

De doop werd bediend — en de kamerling reisde zijn weg met blijdschap.

Wilt gij, o wereld, die blijdschap genieten. Neemt dan Jezus Christus als den Zoon Gods aan. Laat U doopen, daalt af in het water met den „Filippus” van heden. Werpt al den laster, die op de Heiligen der laatste dagen wordt geworpen, van U; zijt zooals de Moorman, waarheidzoekend. Onderzoek de Schriften en ziet, de

Heere zal Zich ook over U ontfermen en gij zult met Gods dienstknechten in aanraking komen en kunnen gelooven, dat Christus Zijn Kerk heeft opgericht den 6en April 1830, met dezelfde machten, gaven, voorrechten en zegeningen als medegeedeeld en genoten door Filippus en Christus' heilige Apostelen.

Th. S.

DE EENVOUDIGHEID VAN HET EVANGELIE.

(Vervolg van blz. 124).

Aan den Nephietischen tak van den Israëlietischen stam op het Amerikaansche vasteland onderwees de Heer dezelfde leerstelling in een even duidelijke taal als tevoren: „En wederom zeg Ik u: Gij moet u bekeeren en in mijnen naam gedoopt worden en als een kind worden, of gij kunt op geene wijze het Koninkrijk Gods beerven”. (Boek van Mormon, 3 Nephi II : 38). Volkomen in overeenstemming met deze oude geboden is hetgeen de Heer in de tegenwoordige bedeeing tot de Kerk heeft gezegd: „Gaat in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan elk creatuur, handelende met de volmacht, die Ik u gegeven heb, doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. En die geloofd en gedoopt wordt, zal zalig worden, en die niet zal gelooven, zal verdoemd worden”. (Leer en Verbonden 68 : 8, 9.)

Kan de Schrift eenvoudiger of duidelijker zijn. Zonder den doop, onder de vereischte autoriteit bediend, is de zaligmaking in het Koninkrijk Gods niet mogelijk, of anders is het Woord van God van onwaarde. Doch opdat de doop nut zal hebben, moet hij worden voorafgegaan door berouw over zonde. Toen onbekende zondaren tot Johannes kwamen, gaf de ijverige Dooper hun zijn afkeuring te kennen in den stekenden naam van „adderengebroedsel” en maakte hun de voorwaarde bekend waaronder zij konden worden aangenomen: n. l. de vruchten hunner handelingen als een bewijs dat zij zich wilden bekeeren. Maar om zich van zonde te bekeeren in ootmoedigheid en berouw, met het vaste voornemen en het ernstige verlangen om vergeving te vragen voor begane overtredingen om aldus verzoend met en aannemelijk voor God te worden, moet men onvoorwaardelijk vertrouwen en een groot geloof in Hem hebben. De grondbeginselen en fundamenteele verordeningen van het Evangelie, door welke de reddende werking van het door Jezus Christus gebrachte Offer voor de persoonlijke zaligheid alleen is verzekerd, worden, zooals de Schriften aantoonen, in deze volgorde gerangschikt: 1° Geloof in God den Eeuwigen Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus als den Verlosser en Redder der menschheid, en in den Heiligen Geest, 2° bekeering van ganscher harte — daadwerkelijke, levende bekeering, welke tot goede werken en verwerping der zonde moet leiden, 3° doop door onder-

dompeling in water; 4° het ontvangen van den Heiligen Geest door het opleggen der handen — beide verordeningen, welke worden bediend door mannen die behoorlijke volmacht hebben ontvangen om in het Heilig Priesterschap te bedienen.

Iemand met ernstige gedachten en een berouwvol hart zal zeer zeker veel troost vinden en groote neiging hebben tot oprechte dankbaarheid en lof, indien hij over God's oneindige barmhartigheid nadenkt, welke deze onontbeerlijke voorwaarden ter zaligmaking zoo eenvoudig en gemakkelijk heeft gemaakt. Indien de voorwaarden zoodanig waren, dat slechts groote rijkdom eraan kon voldoen, of indien de vereischten zoo ingewikkeld of zoo krachteischend waren, dat groote lichaamskracht of hooge verstandelijke bekwaamheid noodig zouden zijn om het kunststuk der onderwerping te volvoeren, dan inderdaad zou de sterfelijke of gevallen staat van het geslacht uiterst betreurenswaardig zijn en bovendien zou er voor de rechtvaardigheid in de rij van Gods eigenschappen geen plaats meer wezen. Maar zie! Het Evangelieplan is zoo eenvoudig dat een kind het kan bevatten en de oppervlakkigste lezer het kan begrijpen.

Uit „Vitality of Mormonism” door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR MEI, 1928.

Dit Sacrament vervult de ziel
Met vrede en met rust;
Het maakt de Heil'gen van het doel
Des levens hier bewust.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR MEI, 1928.

Artikelen des Geloofs.

Artikel 6.

Wij gelooven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere Kerk bestond, namelijk: Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars, Evangelisten enz.

Artikel 7.

Wij gelooven in de gaven van Talen, Profetieën, Openbaringen, Gezichten, Gezondmakingen, Uitlegging der talen enz.

Aangekomen.

Den 1en April j.l. is alhier uit Zion aangekomen, Ouderling: Reed W. Farnsworth om zijn krachten in Gods dienst te besteden.

Ontslagen.

Van hunne zendingen hier in Nederland zijn eervol ontslagen, Ouderlingen: G. V. Ricks, gemeentepresident van Den Helder en G. A. Grover, werkzaam te Amsterdam. Wij zijn verzekerd dat de hand, die deze zendingen gedurende hun prediking beschermd heeft, hen ook op water en op land zal bewaken en hen veilig naar hun woonplaatsen leiden.